

Солодкий дощ

Олег Буцень

Закінчилася зима. Прокинувся муравлик від довгого сну. Поворушив мляво рудими вусиками, випростав лапки — час за роботу братися. Побіг на розвідку.

Як гарно навколо! Сніг недавно зійшов, приємно парує вогка земля. Заспівали пісень дзвінкоголосі пташки. То там, то тут зеленіє перша травиця. А ось вилізла з моху волохата квітка сон.

— Ой, як ти мене налякала! — зупинився на хвильку перед нею муравлик.— Думав, потвора яка. Зараз і кінець мені буде.— Поворушив невдоволено вусиками і поповз собі далі. Коли це згори щось йому ляп! Краплина. Та яка ж велика! Мало не прибила бідолаху.

Обтрусився муравлик і щодуху додому. Прибіг у мурашник, репетує:

— Закривайте мерщій входи: дощ починається!

І такий галас учинив — уся мурашва позбігалась. Заметушилась. Нумо входивиходи закривати, щоб вода у мурашник не просякла.

Коли хтось каже:

— Братця! А наш муравлик від дощу солодкий. Ось покуштуйте його.

Кинулась мурашва до нього, обнюхують, смакують — справді солодкий!

— Де ж ти солодкий дощ бачив? — питають.— На небі ні хмаринки не було.

— Не знаю,— ніяковіє муравлик. — Я під березою біг. А мене щось мокре зверху лясь!

— Так то ж не дощ, а берізчині сльози. Сік капає. Ану, веді нас туди.

І побігли за муравликом по березовий сік.

Стоїть береза в лісі. Кап-кап-кап,— на сухе листя скидав великі краплини соку. Кажуть: то береза плаче. Чого? Від тепла, від сонця, від радості, що знову весна прийшла. Тому і сльози солодкі.